

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danne-Virke I

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 349.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670057783600.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Men nu maae man vel spørge, hvorvidt denne Dybde i Medfølelse er mulig, spørge saa, uden derfor at høre til den trangbrystige Hob, der kun haver Hjerterum til de Følelser, der giennem Sandserne paanøde sig; man maae vel spørge, om ikke Skilsmisken i Menneske-Slægten mellem de adskillige Folkefærd, med saa *forskjellig Aand som Sprog*, reiser en Skranke, den menneskelige Følelse ei med al sin Kraft mægter at giennembryde, om end Indbildnings-Kraften overflyver, og Fornuften bandlyser den? Saa maae vi spørge, og her, som overalt, hvor Talen er om aandelig, uegennyttig, almindelig Kiærlighed, her staaer Forstanden stille hos hver alvorlig Mand, som ikke vil skuffe sig selv, men oplyses om de menneskelige Vilkaar, som de ere i Sandhed, og som vi finde dem i os selv. Det være sig Lærd eller Læg, Manden med det stærke eller med det skiøre Hoved, alle mærke de grandt, at Kiærlighed er Lovens Fylde; vi maae i vore Undersøgelser om Mennesket vende os, hvorhen vi vil, overalt opdage vi, at denne Kiærlighed ene kan løse Gaaden, og maae da være Menneskets Bestemmelse; men søge vi den hos os selv uden Skrømt, da savne vi den, og finde vi den i Fortid eller Samtid, da fristes vi til at mene, det er kun dens blotte Skin; og dermed søge Mange at berolige sig, uden at betænke, deels hvorlidet det kan hjælpe dem, om ogsaa alle Andre savnede, hvad der ene udgjør den sande Menneskelighed, deels hvor umulig det kunde skeet, som vi veed at være skeet, dersom ikke den sande, dybe Kiærlighed havde mangengang rørt sig i Menneske-Hjerter og indaandet Tilværelsen et Liv og en Betydning, som der ofte maatte Aarhundreder til at forøde og forgiætte. Jeg vil imidlertid her kun, som i Forbigaaende, minde om det store Savn, paa hvilket ei Kundskab eller EngleForstand 350 mægter at bøde, minde om, at ligesom Kiærligheden i sig selv er ubegribelig, saaledes er dens Undfangelse og Vext i vort Hjerter det ogsaa, naar vi kun ikke indbilde os, at Egenkiærlighed og sandelig Blødhed er den sande, uegennyttige Kiærlighed, og ei meget mere dens arrigste Fiender under Venskabs Maske, endelig minde om min faste Overbeviisning, at uden Christendom er Kiærlighed umulig, og om den klare Sandhed, at hvem der tiltroer Jesus hiin uegennyttige, hele Slægten omfattende Kiærlighed, og agter ham dog for samme Vilkaar undergoven som vi, maae, naar han holder hardt ved sin Vished, troe paa Christus eller fortvivle.